

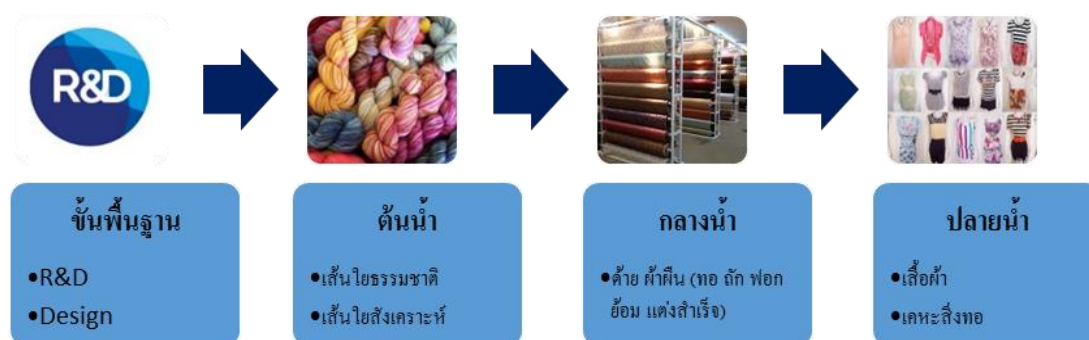
บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้เป็นอันดับต้นๆ ของประเทศ และถือเป็นอุตสาหกรรมแรกๆ ของประเทศไทยที่เปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจจากภาคเกษตรสู่ภาคอุตสาหกรรม สามารถสร้างรายได้เข้าประเทศได้อย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2558 อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มมีมูลค่าการค้าในตลาดโลกอยู่ที่ 6,847 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เกิดการจ้างงานในประเทศกว่า 5 แสนคนหรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 8.6 ของภาคการผลิต (สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ สำนักงานปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม, 2559, น.4-6)

กระแสของโลกาภิวัตน์เป็นผลมาจากการขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจ การรวมกลุ่ม การเกิดขึ้นของเขตเศรษฐกิจทั่วโลก การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร การขนส่ง และการจัดการด้านโลจิสติกส์ทำให้เกิดความก้าวหน้าที่ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี และวัฒนธรรมที่ร่วมสมัย เชื่อมโยงระหว่างปัจเจกบุคคล ชุมชน หน่วยธุรกิจ รัฐบาล และทั่วโลก การออกแบบให้ตรงกับความต้องการของลูกค้าที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย หลายกลยุทธ์ถูกนำมาใช้ เช่น กลยุทธ์คลัสเตอร์ กลยุทธ์แฟชั่นรวดเร็ว (Fast fashion) โดยมุ่งหวังไปที่การลดกระบวนการที่เกี่ยวข้องเพื่อตอบสนองความต้องการผู้บริโภคอย่างรวดเร็ว โดยอาศัยบริบทของระบบการจัดการโซ่อุปทานเป็นหลัก ในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม สามารถขับเคลื่อนภายในโซ่อุปทานซึ่งสามารถแบ่งได้ดังภาพประกอบที่ 1.1

ภาพประกอบที่ 1.1 คลัสเตอร์สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (นโยบายการส่งเสริมพัฒนาคลัสเตอร์ BOI)

16 กันยายน 2558)

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เป็นฐานอุตสาหกรรม 7 คลัสเตอร์ ที่จะต่อยอดไปสู่ อุตสาหกรรมในอนาคตผ่านการเพิ่มประสิทธิภาพ และผลิตภาพการผลิต (Productivity) ซึ่ง 7 อุตสาหกรรม คลัสเตอร์ที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจในอนาคตได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมไฟฟ้าและ อิเล็กทรอนิกส์ ธุรกิจดิจิทัล อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ธุรกิจการเกษตร อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมพลาสติก (ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจ ธุรกิจ และเศรษฐกิจฐานราก มิถุนายน 2559) อุตสาหกรรม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มได้รับการสนับสนุน จากภาครัฐในการส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มคลัสเตอร์ เพื่อสร้างเครือข่ายและเกิดความร่วมมือกันภายในโซ่อุปทาน ในพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษใน รูปแบบ คลัสเตอร์ เพื่อให้มีความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ได้แก่ ฝั่งตะวันตก เชื่อมโยงแหล่ง ผลิตในเมียนมาร์ ฝั่งตะวันออกเชื่อม โยงแหล่งผลิตในกัมพูชา สำหรับกรุงเทพมหานคร พัฒนาพื้นที่ ให้เป็นกลางด้าน ออกแบบ (Design) การจัดหา (Sourcing) การค้า (Trading) ดังภาพประกอบที่ 1.2

ฝั่งตะวันตก เชื่อมโยงแหล่งผลิตในเมียนมาร์ฝั่ง ตะวันออก เชื่อมโยงแหล่งผลิตในกัมพูชา กรุงเทพฯ เป็นศูนย์กลางด้าน ออกแบบการจัดการ และการค้า

ภาพประกอบที่ 1.2 พื้นที่การส่งเสริมคลัสเตอร์สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (นโยบายส่งเสริมคลัสเตอร์ BOI

16 กันยายน 2558)

หลายปีที่ผ่านมาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยเผชิญกับปัญหามากมาย การแข่งขันที่รุนแรงจากจีน อินโดนีเซีย กัมพูชา ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม ทำให้เกิดภาวการณ์ชะลอตัวของอุตสาหกรรมมูลค่าการส่งออกทรงตัว และมีการคาดการณ์ว่าการส่งออกจะลดลงมากขึ้น เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำในประเทศคู่ค้า โดยปัญหาสำคัญของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ได้แก่

1. ปัญหาด้านขีดความสามารถในการแข่งขัน เนื่องจากความล่าช้าด้านเทคโนโลยี การขาดแคลนทักษะด้านการจัดการ ทักษะด้านการออกแบบ รูปแบบและความสามารถในการสร้างนวัตกรรม
2. ปัญหาด้านความเสียเปรียบเชิงต้นทุนวัตถุดิบ
3. ปัญหาด้านค่าจ้างแรงงานที่สูงกว่า
4. ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน

จากข้อมูลข้างต้น พอสรุปว่าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มยังมีปัญหา การขาดความสัมพันธ์ การเชื่อมโยงด้านการผลิตและการตลาดระหว่างอุตสาหกรรมต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอทั้งระบบ ขาดพลังในการสร้างศักยภาพทางการแข่งขัน ในตลาดโลก ดังนั้นงานวิจัยฉบับนี้จึงได้ทำการศึกษาวิจัย ตัวแบบการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย ซึ่งตรงกับวัตถุประสงค์ในการศึกษาครั้งนี้

คำถามการวิจัย

1. ปัจจัยอะไรบ้างที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของผู้จัดการวัตถุดิบ ในโซ่อุปทานอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ของประเทศไทย
2. ตัวแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในผลการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบ ในโซ่อุปทานที่มีผลทางบวก ต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ของประเทศไทยเป็นอย่างไร
3. ตัวแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในผลการดำเนินงานของการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบ ในโซ่อุปทานที่มีผลทางบวกต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ของประเทศไทยมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบ ด้านการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบที่มีอิทธิพลในโซ่อุปทาน ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดการวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ของประเทศไทย และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ปัจจัยด้านการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบ ที่ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดการวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย
2. เพื่อค้นหาตัวแบบ ปัจจัยเชิงสาเหตุ ด้านการพัฒนาผู้จัดการวัตถุดิบ ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดการวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

3. เพื่อนำเสนอกลยุทธ์ในการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบแก่อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ทั้งรัฐบาลและภาคเอกชน

สมมติฐานการวิจัย

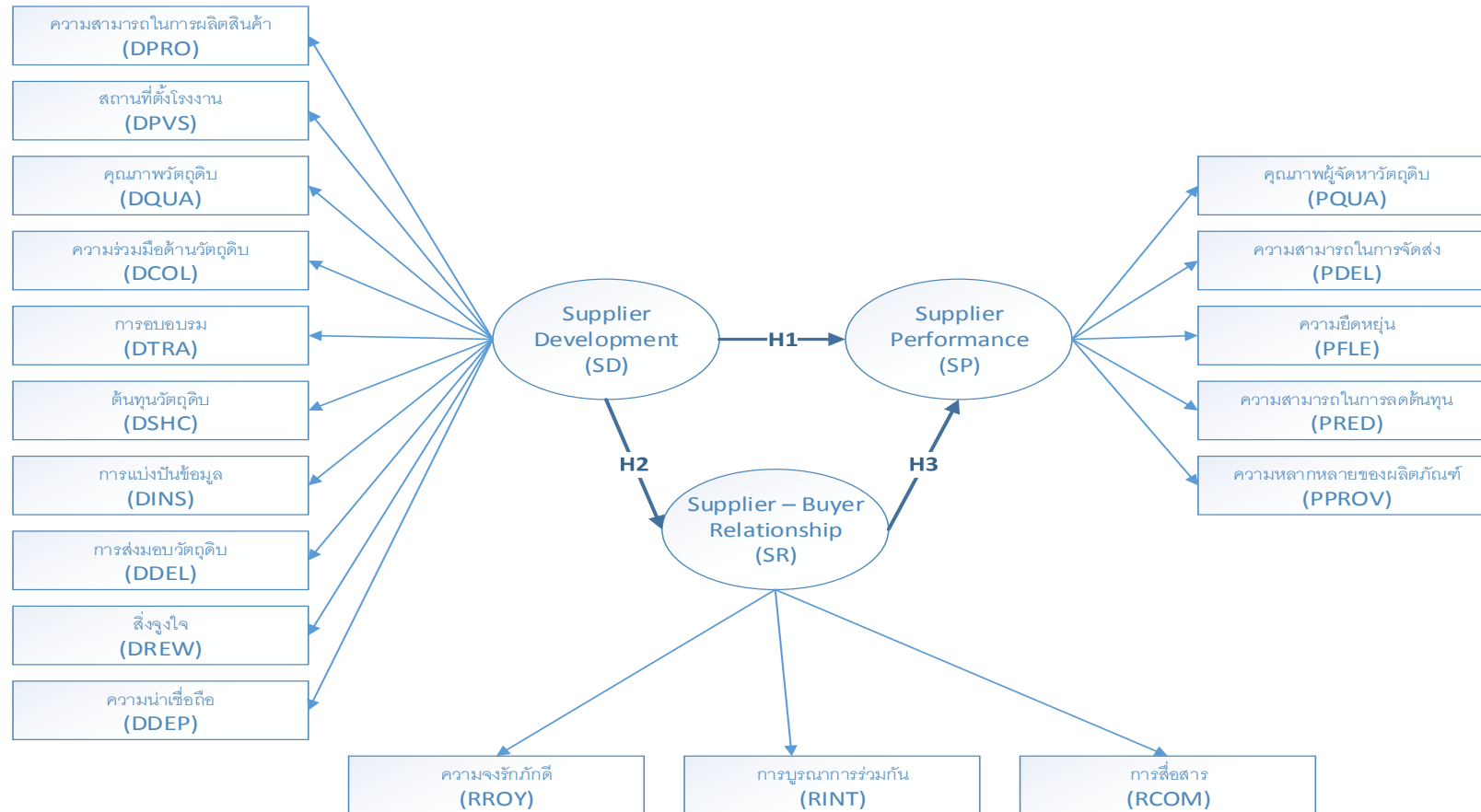
ผู้วิจัยสรุปสาระจากเอกสารหลักสำคัญ กำหนดสมมติฐานการวิจัยรวม 3 ข้อ ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 : การพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ มีอิทธิพลเชิงบวก ต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดหาวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

สมมติฐานข้อที่ 2 : การพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ มีอิทธิพลเชิงบวก ต่อความสัมพันธ์ของผู้จัดหาวัตถุดิบกับผู้ซื้อ

สมมติฐานข้อที่ 3 : ความสัมพันธ์ของผู้จัดหาวัตถุดิบกับผู้ซื้อ มีอิทธิพลเชิงบวก ต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดหาวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ภาพประกอบที่ 1.3 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยขั้นตอนนี้มีทั้งหมด 3 ตัวแปร ซึ่งแบ่งประเภทของตัวแปร ได้ 3 ประเภท ดังรายละเอียดและนิยามเชิงปฏิบัติการต่อไปนี้

1. ตัวแปรผล จำนวน 1 ตัวแปร คือ ประสิทธิภาพการดำเนินงานของการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier performance) ทั้งนี้มีตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยทำการปรับปรุงจากแบบวัดของ Sindhuja P.N.(2014) แบบวัดของ Hwang, D., & Min, H. (2015) และแบบวัดของ Ahimbisibwe A., Muhwezi M. & Nangol S. (2016) โดยมีตัวแปรสังเกตได้ดังนี้ 1) PQUA (คุณภาพผู้จัดหาวัตถุดิบ) 2) PDEL (ความสามารถในการจัดส่ง) 3) PFLE (ความยืดหยุ่น) 4) PRED (ความสามารถในการลดต้นทุน) 5) PPROV (ความหลากหลายของผลิตภัณฑ์)

2. ตัวแปรแฝงส่งผ่าน จำนวน 1 ตัวแปร คือ ความสัมพันธ์ผู้จัดหาวัตถุดิบกับผู้ซื้อ (Supplier ruyer Relationships) ทั้งนี้มีตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้แบบวัดที่ผู้วิจัย ทำการปรับปรุงจากแบบวัดของ Ryu, I, So, S., & Koo, C. (2009) แบบวัดของ Avery, S. (2010) แบบวัดของ Agus A. (2011) แบบวัดของ James W. Hamister. (2012) แบบวัดของ Su J. (2013) แบบวัดของ Sindhuja P.N. (2014) และแบบวัดของ Ahimbisibwe A., Muhwezi M. & Nangol S. (2016) โดยมีตัวแปรสังเกตได้ ดังนี้ 1) RROY (ความจงรักภักดี) 2) RINT (การบูรณาการร่วมกัน) 3) RCOM (การสื่อสาร)

3. ตัวแปรเหตุ จำนวน 1 ตัวแปร คือ ตัวแปร การพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier development) ทั้งนี้มีตัวแปรสังเกตได้ โดยใช้แบบวัดที่ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงจากแบบวัดของ Sanchez-Rodriguez, C. (2009) แบบวัดของ Su J. (2013) และแบบวัดของ Joshi S., et al. (2017) โดยมีตัวแปรสังเกตได้ดังนี้ 1) DPRO (ความสามารถในการผลิตสินค้า) 2) DPVS (สถานที่ตั้งโรงงาน) 3) DQUA (คุณภาพวัตถุดิบ) 4) DCOL (ความร่วมมือด้านวัตถุดิบ) 5) DTRA (การอบรม) 6) DSHC (ต้นทุนวัตถุดิบ) 7) DINS (การแบ่งปันข้อมูล) 8) DDEL (การส่งมอบวัตถุดิบ) 9) DREW (สิ่งจูงใจ) 10) DDEP (ความน่าเชื่อถือ)

โมเดลสมการ โครงสร้าง มีหลักฐานทางทฤษฎีและงานวิจัยสนับสนุนว่า ตัวแปรมีความสัมพันธ์กันต่างมิติทิศทางตรงและทางอ้อม การสร้างโมเดลสมการ โครงสร้างนั้นเพื่อยืนยันและทดสอบทฤษฎี (Theory testing)

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวแบบการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย อันได้แก่ ปัจจัยความสัมพันธ์ผู้จัดหาวัตถุดิบกับผู้ซื้อ ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดหาวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของ ประเทศไทย

2. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ โรงงานอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ณ สิ้นปี 2560 (เดือนมกราคม - ธันวาคม) มีจำนวนรวม 4,133 โรงงาน ได้แก่ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคกลาง และกรุงเทพมหานคร (ฝ่ายวิจัยนโยบายและบริการสารสนเทศอุตสาหกรรมสิ่งทอ สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ, กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม, พ.ศ. 2560)

3. ขอบเขตด้านพื้นที่

ขอบเขตด้านพื้นที่ซึ่งแสดงถึงขอบเขตทางภูมิศาสตร์ และที่ตั้งขององค์กรอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย

4. ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง กับการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย ตั้งแต่ กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2561 - สิงหาคม 2561

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยในครั้งนี้ คาดว่าจะให้ประโยชน์ทั้งในเชิงวิชาการ และในเชิงปฏิบัติ ดังนี้

1. ประโยชน์ในเชิงวิชาการ ทำให้ได้ข้อค้นพบในเชิงวิชาการเกี่ยวกับการอธิบายถึง ตัวแบบการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

2. ประโยชน์ทางวิชาชีพ หรือการนำไปปฏิบัติ

2.1 ผู้บริหารซึ่งมีหน้าที่ในการวางแผน และกำหนดนโยบายของธุรกิจเข้าใจถึงปัจจัยเหตุที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ ที่มีอิทธิพลในโซ่อุปทาน ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้จัดหาวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ของประเทศไทยและสามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาวางแผนพัฒนาปัจจัยเหตุให้มีความเหมาะสม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการดำเนินการของอุตสาหกรรม สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในการสร้างความได้เปรียบ ทางการแข่งขันของธุรกิจ

2.2 ผู้บริหารสามารถพยากรณ์ถึงผลการดำเนินงานที่เกิดจากการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบที่มีประสิทธิภาพ

3. เพื่อประมวลสาระสรุปแนวทางการไปปรับใช้ในการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ ในโซ่อุปทาน และอิทธิพลที่ส่งผลต่อการเขียนแผนส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย โดยหน่วยงานของภาครัฐ และเอกชน

นิยามศัพท์

การศึกษาวิจัย ตัวแบบการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยมีคำศัพท์ที่สำคัญเพื่อให้เข้าใจตรงกัน ดังนี้

องค์กรทางด้านวิชาชีพโลจิสติกส์ของสหรัฐอเมริกา ได้กล่าวว่า การจัดการโลจิสติกส์เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารระบบโซ่อุปทาน กล่าวคือ โลจิสติกส์เป็นการบริหารจัดการระบบภายในองค์กร ขณะที่การบริหารโซ่อุปทาน เป็นการบริหารความสัมพันธ์ระหว่างองค์กร ซึ่งหัวใจสำคัญของการจัดการโลจิสติกส์ คือ “ระบบ” โดยต้องมีการวางแผนการนำกิจกรรมต่างๆ ไปปฏิบัติตามแผนงานที่วางไว้และสำคัญ

ผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier) หมายถึง คู่ค้า และผู้จัดหาวัตถุดิบในกระบวนการผลิต ของบริษัท หรือกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับการผลิตของบริษัท เช่น ผู้จัดหาผ้าผืนให้แก่บริษัทผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องภายนอกบริษัท บริษัทต้องสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจที่คืบคลานพื้นฐานความไว้วางใจความเคารพเชื่อถือซึ่งกันและกัน ระหว่างบริษัทและผู้จัดหาวัตถุดิบและสินค้า

ประสิทธิภาพการดำเนินงานของการพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier performance) หมายถึง ผลการดำเนินงานของผู้จัดหาวัตถุดิบ ด้านคุณภาพผู้จัดหาวัตถุดิบ ความสามารถในการจัดส่ง ความยืดหยุ่น ความสามารถในการลดต้นทุน และความหลากหลายของผลิตภัณฑ์

ความสามารถในการผลิต (Production capability) หมายถึง ความสามารถของผู้จัดหาวัตถุดิบ ในการเปลี่ยนระดับผลผลิต ผลิตภัณฑ์ที่ผลิต ความสามารถในการเปลี่ยนความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ และการแนะนำการผลิตสินค้าใหม่

โรงงาน (Plant) หมายถึง สถานที่ตั้งโรงงานผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ที่ตั้งสามารถเชื่อมโยกับแหล่งผลิตสินค้า มีเส้นทางคมนาคมที่มีความน่าเชื่อถือ

คุณภาพวัตถุดิบ (Material quality) หมายถึง การดำเนินงานที่เป็นไปตามข้อกำหนดคุณภาพของสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เช่น คน เครื่องจักร วัตถุดิบ ที่มีส่วนสำคัญส่งผลต่อคุณภาพผลิตภัณฑ์

ความร่วมมือด้านวัตถุดิบ (Materials collaboration) หมายถึง การมีส่วนร่วมในการวางแผนจัดซื้อและการผลิตสินค้าร่วมกันระหว่างบริษัทและผู้จัดหาวัตถุดิบ

การอบรม (Training) หมายถึง กระบวนการและกิจกรรมที่จัดทำขึ้น เพื่อพัฒนาทักษะความชำนาญของผู้จัดหาวัตถุดิบ

ต้นทุนวัตถุดิบ (Materials costs) หมายถึง ต้นทุนจากวัตถุดิบในการผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น เช่น ต้นทุนด้านแรงงาน ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการแปรรูปวัตถุดิบไปเป็นสินค้าสำเร็จรูป

การแบ่งปันข้อมูล (Information sharing) หมายถึง การแบ่งปันข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ร่วมกันระหว่างผู้จัดหาวัตถุดิบ การติดต่อประสานงาน การใช้ข้อมูลร่วมกันอันเป็นประโยชน์ในการผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

การส่งมอบวัตถุดิบ (Materials delivery) หมายถึง ความสามารถในการจัดส่งสินค้าได้ตรงตามจำนวนและทันตามเวลาที่ลูกค้าต้องการ ได้อย่างแม่นยำ

สิ่งจูงใจ (Rewards) หมายถึง การให้รางวัลตอบแทนผู้จัดหาวัตถุดิบ ที่มีความสามารถและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด การให้เงื่อนไขพิเศษ ที่เกิดจากการเจรจาต่อรอง และเป็นข้อตกลงที่ดีกับผู้จัดหาวัตถุดิบ

ความน่าเชื่อถือ (Dependability) หมายถึง ความเชื่อมั่นว่าผู้จัดหาวัตถุดิบจะช่วยสนับสนุนการทำธุรกิจที่เป็นประโยชน์ให้กับบริษัท ที่ส่งผลให้เกิดความไว้วางใจในการดำเนินธุรกิจ

ความจงรักภักดี (Loyalty) หมายถึง ความน่าเชื่อถือหรือความไว้วางใจผู้จัดหาวัตถุดิบที่มีความสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ต่อไประหว่างบริษัทกับผู้จัดหาวัตถุดิบ เป็นการสร้างความเชื่อมั่นว่าผู้จัดหาวัตถุดิบจะช่วยสนับสนุนการทำธุรกิจที่เป็นประโยชน์ให้กับบริษัท

การบูรณาการร่วมกัน (Intergration) หมายถึง การใช้ระบบการผลิตระหว่างบริษัทและผู้จัดหาวัตถุดิบที่ทำได้ง่ายสะดวก มีการยอมรับข้อจำกัด และทำงานร่วมกันกับผู้จัดหาวัตถุดิบรายใหม่ ในการปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานร่วมกัน

การสื่อสาร (Communication) หมายถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันโดยพิจารณาจากความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทและผู้จัดหาวัตถุดิบ ซึ่งการสื่อสารที่เกี่ยวกับเหตุการณ์หรือการเปลี่ยนแปลงที่อาจส่งผลกระทบต่ออีกฝ่ายหนึ่ง

คุณภาพผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier quality) หมายถึง ผู้จัดหาวัตถุดิบที่สามารถจัดหาวัตถุดิบที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐาน ตามข้อกำหนด ในการดำเนินงานในกระบวนการผลิตของบริษัท รวมไปถึงคุณภาพการบริการที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน

ความสามารถในการจัดส่งของผู้จัดหาวัตถุดิบ (Supplier delivery) หมายถึง ผู้จัดหาวัตถุดิบสามารถจัดส่งวัตถุดิบได้ตรงตามใบสั่งซื้อ ทันเวลา ตรงตามความต้องการ มีความยืดหยุ่นของระบบขนส่ง การอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับเอกสารในการนำเข้าและส่งออกที่ไม่ยุ่งยาก

ความยืดหยุ่น (Supplier flexibility) หมายถึง ผู้จัดหาวัตถุดิบมีความยืดหยุ่นในการผลิตของบริษัท สามารถปรับเปลี่ยนวิธีการผลิต และความสามารถในการปรับระดับผลผลิตของผลิตภัณฑ์ที่ผลิต

การลดต้นทุน (Reducing cost) หมายถึง ผู้จัดหาวัตถุดิบมีความสามารถในการบริหารต้นทุนวัตถุดิบ ที่เกิดจากการเจรจาต่อรองราคาวัตถุดิบ การจัดการสินค้าคงคลัง การคัดเลือกผู้จัดหาวัตถุดิบจากหลายแหล่ง เพื่อลดการพึ่งพาผู้จัดหาวัตถุดิบรายเดียว

ความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ (Supplier product variety) หมายถึง ผู้จัดหาวัตถุดิบมีความสามารถในการผลิตสินค้าที่หลากหลาย มีความสามารถในการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ และลดระยะเวลาในการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ ของบริษัท

ประสิทธิภาพโซ่อุปทาน (Effective supply chain) หมายถึง ความสำเร็จของผลการปฏิบัติงานที่เป็นไปหรือบรรลุเป้าหมาย ด้วยกระบวนการทั้งทางตรงและทางอ้อมที่มุ่งหวังที่จะให้องค์กรต่างๆ

ของโซ่อุปทานทำงานด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพ องค์กรเหล่านี้ได้แก่ ผู้จัดหาวัตถุดิบ ผู้ผลิต และลูกค้า โดยมีมาตรวัดสำหรับวัดประสิทธิภาพโซ่อุปทาน ดังนี้ ด้านการบริการลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน องค์กร ด้านการเงิน

อุตสาหกรรมสิ่งทอ หมายถึง อุตสาหกรรมผลิตเส้นใยต่างๆ ได้แก่ เส้นใยธรรมชาติ เช่น เส้นใยฝ้าย และเส้นใยไหม เส้นใยประดิษฐ์ เช่น เส้นใยโพลีเอสเตอร์ เส้นใยไนลอน เป็นต้น

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม หมายถึง อุตสาหกรรมขึ้นปลายของอุตสาหกรรมสิ่งทอ เช่น เสื้อผ้าสำเร็จรูป เป็นต้น

การพัฒนาผู้จัดหาวัตถุดิบ คือ ความพยายามของบริษัทที่จะปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงานของผู้จัดหาวัตถุดิบ และพัฒนาขีดความสามารถในการตอบสนองของบริษัทผู้ซื้อในระยะสั้นและระยะยาวตามความต้องการของบริษัท การพัฒนาด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ซื้อและผู้จัดหาวัตถุดิบที่ประกอบด้วยความจริงรักภักดี การบูรณาการทำงานร่วมกัน รวมถึงการใช้ข้อมูลร่วมกัน เพื่อตอบสนองความต้องการและเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของผู้จัดหาวัตถุดิบ

สำหรับโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ผู้วิจัย สามารถสรุปความหมายไว้ดังนี้ เป็นกระบวนการจัดการตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำ ซึ่งประกอบด้วย อุตสาหกรรมเส้นใยธรรมชาติ อุตสาหกรรมเส้นใยสังเคราะห์ อุตสาหกรรมปั่นด้าย อุตสาหกรรมกลางน้ำ ประกอบด้วย อุตสาหกรรมทอผ้า อุตสาหกรรมถักผ้า อุตสาหกรรมฟอกย้อม พิมพ์และตกแต่งสำเร็จ และอุตสาหกรรมปลายน้ำ ประกอบด้วย อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มและผลิตภัณฑ์สิ่งทออื่นๆ โดยผู้ซื้อจะทำงานร่วมกับผู้ผลิต ที่มีสินค้าและบริการครบวงจร ตั้งแต่ การออกแบบ ไปจนถึงการพัฒนาสินค้า ซึ่งจะช่วยให้ผู้ซื้อประหยัดเวลาในการจัดหาและสามารถนำสินค้าออกสู่ตลาดได้ทันต่อความต้องการของผู้บริโภค